

PASILAN
MYRKKY 8

KALE PUONTI

MIKKE

BAZAR

KALE PUONTI

MIKKE

BAZAR

1. painos
Pasilan Myrkky -sarjan 8. osa

© Kale Puonti ja Bazar Kustannus 2026
Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.
Lönnotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Sitaatti s. 372–373 kappaleesta ”Kuin taivasiin”
alkuperäisestä Brendan Grahamin kappaleesta
”You Raise Me Up” suomeksi sanoittanut Kari Tapio.

Taitto: Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale

ISBN 978-952-403-155-4

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@bazarkustannus.fi

*Vaan en sua soimaa, tuskaas itse kannat, olet kohtalosi
orja mä tiedän sen.*

PETTÄJÄN TIE, SANAT ERKKI LAUOKARI

K U S T A A N M I E K K A

”Meinaatko sä ottaa noi karkit mukaan? Missä sä niitä kannat?” Yousif kysyi Farhanilta.

”Tässä laatikossa on vielä yli puolet jäljellä. Näitä ei saa ICA:sta”, Farhan vastasi.

”Heitä nyt helvettiin ne viinikumit. Me lähdetään jo iltalaivalla pois, ja ostat sitten vaikka kymmenen laatikkoa. Miltä se näyttäisi, jos tulet karkit kainalossa ulos laivasta? Olisi siinä meillä oikein kunnon jengiläinen”, Yousif nauroi.

”Miks me otettiin tää keikka? Eihän meistä kumpikaan ole koskaan edes ampunut. Palataan kotiin ja unohdetaan koko juttu”, Farhan sanoi.

14-vuotias Farhan oli ensimmäistä kertaa Suomenlaivalla. Kaikki oli uutta ja jännittävää Rinkebyssä kasvaneelle pojalle. Laiva oli niin hieno, ettei hän voinut uskoa, että pääsi sellaisen kyytiin.

Yousif oli ottanut Telegram-alustalta keikan Suomeen paikatakseen onnetonta taloustilannettaan ja saanut puhuttua Farhanin mukaan. Näitä väkivalta-keikkoja tuli Telegramiin säännöllisin väliajoin, ja niille

löytyi tekijät nopeasti, koska luvattu palkkio oli usein suuri. Laivamatkan aikana Farhania oli kuitenkin alkanut pelottaa edessä oleva tehtävä. Ajatus helposta ansaitsemiskeinosta oli vaikuttanut aluksi hyvältä, mutta mitä lähemmäs Helsinkiä laiva pääsi, sitä typerämmältä ja vaarallisemmalta koko homma alkoi tuntua.

”Mitä sä selität?” Yousif tiuskaisi.

”Eikö me voida sanoa, ettei löydetty osoitetta tai jotakin? Lähdetään seuraavalla laivalla pois täältä”, Farhan yritti.

”Ei tätä enää voi perua. Ajattele, me saadaan tästä 100 000 kruunua. Hoidetaan homma ja lähdetään rikkaana takaisin kotiin. Ostat äidilles vaikka jonkun hienon tuliaisen”, Yousif hehkutti.

”En mä ole äidille kertonut, että me lähdettiin Suomeen. Ei se olis ikinä päästänyt mua”, Farhan sanoi hiljaa.

”No joo, ostat sille jotain sit Ruotsista ja sanot, että voitit vedonlyönnissä. Tajuutko, sä saat 50 000 kruunua. 50 000 kruunua, bro!”

”Mut mitä jos tää menee pieleen? Äiti ei ikinä anna mulle anteeksi”, Farhan sanoi synkkänä.

”Ei mikään mene pieleen, eikä suomalaiset voi tehdä sulle mitään, koska sä olet vasta neljätoista. Laittavat sut vaan laivaan ja toivottavat hyvää kotimatkaa”, Yousif nauroi.

Kyllä Yousifistakin näki, että häntä jännitti. Hän oli kuitenkin kohta jo seitsemäntoista, ja jos keikka menisi pieleen, hän ei selviäisi pelkällä poliisien päänsilityksellä.

Laivan kuulutuksessa kuljettajia pyydettiin siirtymään autokannelle, sillä Gabriella oli saapumassa Helsinkiin. Yousif katsoi ikkunasta harmaaseen aamuun. Hänellä ei ollut vaihtoehtoja. Hän oli niin paljon velkaa Ismaelin johtamalle ryhmälle, ettei edes keikasta luvattu 100 000 kruunua riittäisi kuittaamaan kaikkia velkoja.

M Ä K E L Ä N K A T U

Kamppailusalilla haisi hiki, kun Antti ja Mikke sparrasivat kehässä. Mikke oli naamaltaan jo aivan punainen ja vilkuili vähän väliä salin isoa kelloa. Antilla ja Mikellä oli ollut tapana treenata yhdessä muutaman kerran viikossa, mutta viime aikoina Mikke ei ollut aina ehtinyt paikalle, vaikka oli luvannut sparrata Anttia tämän harjoittellessa tavoitteellisesti nyrkkeilyn SM-kisoihin.

”Pidä suojaus ylhäällä tai tulee nokka kipeeksi. Ryhtiä siihen tekemiseen”, Antti sähisi hammas-suojensa takaa.

”Ei pysty enää, olen ihan poikki. Sori”, Mikke puuskutti kehäköysiin nojaten.

”Mieshän on ihan rapakunnossa. Mun on löydetävä parempia sparraajia. Sun kanssa läpsytellessä ei taidot kehity, ja kisoihin on aikaa enää reilut puoli vuotta”, Antti tuhahti kaverilleen.

”Noh, täs on nyt ollut vähän kaikenlaista, ja boxaus on jäänyt vähemmälle. Mun on pakko mennä suihkuun, kun pystyn vielä omin jaloin kävelemään.

Venailen tuolla pukkarissa”, Mikke sanoi, pudottaui kehästä ja lähti lampsimaan pukuhuoneiden suuntaan.

Antti hakkasi säkkiä vielä puolisen tuntia ja meni sitten Miken perässä pukuhuoneeseen. Mikke oli Antin lapsuudenkaveri, ja yhdessä oli koluttu läpi villit nuoruusvuodet ja tehty kaikenlaisia pieniä kolt-tosia. Antin vakiinnuttua Piian kanssa yhteiset teke-miset olivat jääneet vähemmälle. Nykyään Antti ja Piia viettivät rauhallista kotielämää Netflix-iltoineen, ja nyrkkeilytreenit täyttivät loputkin Antin vapaa-ajasta. Antti tiesi, että Mikellä oli meneillään joitain omia kuvioitaan, joista tämä ei ollut juurikaan puhunut, eikä Antti ollut viitsinyt udella asioista. Sivusta seuraamalla vaikutti siltä, että Miken säädöt päättyivät usein täydelliseen katastrofiin ja isoihin velkoihin.

Antti veti nyrkkeilyhanskat käsistään. Mikke istui jo pilottitakki päällä pukuhuoneen penkillä näpräten kännykkäänsä. Antti riisui hikiset treenivaatteet kassiin ja kääntyi pyyhe vyötäisillään kysymään Mikeltä:

”Mihin sut piti viedä ja mihin aikaan?”

”Liljendaliin. On meillä vielä aikaa. Kahdelta pitäisi olla siellä”, Mikke vastasi.

”Mä en sitten jatkossa ala sun hovikusiksi. Osta vaikka mopo, niin pääset liikkumaan siihen asti, kunnes saat korttis takaisin”, Antti pottuili Mikelle.

”Joo. En olis sua pyytänyt, mutta oli pakko.”

”Oot mulle lounaan ja bensat velkaa. Sinnehän ajaa tunnin, eikä tuo vanha kottero ihan aurinkovoimalla liiku. Onhan se varmasti pelkkä horppujuttu? Saat mennä yksin, jos olet sotkeutunut johonkin pahempaan.”

”Joo, joo. Testoa, Sustaa ja Strombaa. Perussettiä. Täytyyhän munkin jollain elää. Lupaen, etten pyydä sua enää tämän jälkeen kuskiksi, mutta nyt mun on hankala päästä muuten paikalle. Mä korvaan tän sulle”, Mikke selitti.

”Korvaat? Milloinhan sen päivän näkisi? Menisit töihin”, Antti naurahti ja käveli suihkuhuoneeseen.

”Menisit töihin.’ Helppoahan sulla on, kun faijas on järkännyt sulle duunit. Mun faija dokaa jossain puistossa eikä edes tunne poikaansa”, Mikke sanoi niin hiljaa, ettei Antti enää veden kohinalta kuullut.

Mikke huokaisi ja laittoi pahoitteluviestii velkojalleen. Hän olisi totaalisien lirissä, jos ei pystyisi maksamaan velkojaan Husulle mahdollisimman pian. Mikke oli luullut parantavansa elintasoaan ottamalla Husulta amfetamiinia myyntiin. Kaikki oli kuitenkin mennyt totaalisien pieleen, koska hän oli myynyt aineet velaksi eteenpäin eikä ollut saanut ostajilta suorituksia lyhentääkseen velkaansa Husulle.

Onneksi Mikke oli löytänyt uuden väylän, josta aineita sai vielä velaksi. Tälle tavaralle hänellä oli käteisostaja, ja jos kaikki menisi suunnitellusti, hän saisi uudella erällä velkansa maksettua. Voittoa pitäisi tulla niin paljon, että uusikin erä olisi pian maksettu pois. Antille Mikke ei voinut kertoa, että Liljendalista olisi tulossa kyytiin jotain aivan muuta kuin hormoneja. Dopingkaupoilla ei tänä päivänä kunnollista tiliä tehty. Päivän tuote oli ekstaasi. Pillereitä kaikki bilettäjät tuntuivat haluavan.

OLYMPIA - TERMINAALI

”Voisiko ne olla nuo kaksi poikaa? Suoritan nyt kiellettyä etnistä profilointia, mutta oikein ketään muuta sopivaa laivasta ei ulos tullut”, Kirsi Koski sanoi. Hän istui poliisikollegoineen Eteläsataman parkkipaikalla siviiliautossa tarkkailemassa Gabriellasta ulos purkautuvia matkustajia.

”Laivalistoilla ei ollut meillekään muita tuttuja nimiä, ja noista pojista vain Yousif Mohamedilla oli joku pieni merkintä rekistereissämme. Poika oli pysäytetty muutaman katujengiläisen kanssa Rinkebyssä”, etupenkillä istuva Tukholman poliisin rikosylikonstaapeli Jari Andersson totesi. Hän oli tullut suomalaiskollegoidensa avuksi tunnistamaan mahdollisia tekijöitä Telegramissa tehtyyn toimeksiantoon.

”Crime as a service” -rikokset olivat tulleet hiljattain uutena tekemuotona Pohjoismaihin ja muualle Eurooppaan. Rikoksiin värvääjät olivat pääasiassa ruotsalaisten rikollisryhmien jäseniä. Andersson oli

seurannut kasvavaa ja hurjistuvaa ilmiötä Ruotsissa ja matkustanut Tukholman poliisin yhteyshenkilönä eri kohdemaihin avustamaan paikallispoliisia.

Edellisviikolla hän oli ollut Málagaassa, jossa Espanjan poliisi oli viime hetkellä pystynyt estämään palkkamurhan, jonka kiinniotetuista tekijöistä yksi oli 16-vuotias göteborgilaispoika ja toinen 19-vuotias tukholmalaisnuori. Tilaaja oli järjestänyt nuorille tekijöille asunnon ja sähköpotkulaudat liikkumista varten. Pojat oli napattu Fuengirolan rantakadulta, kun he olivat lähestyneet ravintolaa, jossa palkkamurhan kohde oli istunut. Andersson oli ollut Espanjan poliisin mukana myös kotietsinnöillä, joissa oli takavarikoitu useampi käsiase sekä SIM-kortteja ja puhelimia. Kumpikaan tekijöistä ei tuntenut teon kohdetta, ja heille oli annettu Espanjassa uhrin valokuva sekä rantabaarin sijainti, jossa tämä kilpailevan rikollisjärjestön jäsen istui.

”On mennyt maailma mallilleen, jos tänne pitää lähettää Tukholmasta asti pikkupoikia pahantekoon”, Kalle Pesonen havahtui auton takapenkiltä keskusteluun ja haukotteli kuuluvasti.

”Mitään sataprosenttisen varmaa tietoa tämä ei tietenkään ole, mutta Telegramissa tarjottu keikka katosi pari päivää sitten, kun keikan teettäjä ja mahdolliset tekijät todennäköisesti löysivät toisensa”, Andersson selvitti.

”Mitä keikkatarjous mahtoi sisältää?” Pesonen kysyi.

”Se oli alustalla otsikolla ’Räjäytys Suomessa’, ja hinnaksi oli laitettu 100 000 kruunua.”

Andersson puhui erittäin hyvää suomea pienellä laulavalla korostuksella. Hänen äitinsä oli suomalainen, ja suomen kielen taidosta oli nykyisin paljon hyötyä, kun jengirikolliset toimivat aktiivisesti molemmissa maissa. Viime vuosina Ruotsista käsin operoidut huumaus-aineiden salakuljetukset olivat lisääntyneet räjähdysmäisesti, kun kaikenlaisista aineista oli Ruotsissa ylitarjontaa ja Suomessa huumeista sai paremman hinnan.

”Telegramiako näissä nykyään käytetään? Siellä siis voi laittaa tappokeikkakyselyn mihin maahan vain?” Koski varmisti.

”Suunnilleen noin se menee. On näitä keikkoja tarjolla myös muissa palveluissa. Kun tilaaja ja tekijät ovat löytäneet toisensa, he siirtyvät yleensä keskustelemaan Signaliin”, Andersson kertoi.

”Selviääkö nämä jutut Ruotsissa, vai oletteko te yhtä metsässä kuin mekin tällä hetkellä?” Koski kysyi samalla kun katseli kahden pojan seisoskelua satama-terminaalin pääovien edessä.

”Nämä ovat hankalia selvitettäviä, kun ampumisen tai räjäytyksen tekijällä ei välttämättä ole mitään yhtymäkohtia uhriin. Kaikka tehdään vain ansaitsemistarkoituksessa.”

”En usko, että Suomesta edes löytyisi tekijöitä, jotka räjäyttäisivät tai ampuisivat ihmisiä kymppitonilla niin kuin teillä”, Pesonen sanoi.

”Olihan meillä se Lassilan tapaus, missä ikkunasta ammuttiin sisälle asuntoon”, Koski sanoi väliin.

Käräjäoikeus oli juuri antanut tuomion tapauksessa, jossa kaksi ruotsalaista miestä oli palkattu

ampumaan lassilalaisessa asunnossa ollutta henkilöä. Asunnossa olleilla ihmisillä ei kuitenkaan ollut mitään yhteyttä huumausainevelkaan, jonka vuoksi tappokeikka oli tilattu. Ainoastaan perheen tyttö oli joskus seurustellut jonkun juttuun liittyvän kaverin kanssa.

”Joo, onneksi sekin juttu selvitettiin. Paras keino estää tuollaisia on selvittää jutut ja laittaa rosvot linnaan”, Pesonen sanoi.

”Teillä tilanne on onneksi vielä aika hyvin kontrollissa, toisin kuin meillä, mutta kannattaa täälläkin ottaa asiat vakavasti”, Andersson vastasi.

”Ei täälläkään enää missään lintukodossa eletä. Meidänkin päätekijöillämme on usein sukunimissä aika monta konsonanttia, eikä kuulusteluissa löydy yhteistä kieltä kuin perin harvoin. Suomalaiset konnat ovat enemmänkin siellä hierarkian alapäässä”, Pesonen totesi.

”Näin olen ymmärtänyt. Tuollainen summa on kuitenkin riittävä houkutin nuorelle pojalle, jolla on yleensä jo valmiiksi velkoja pieleen menneistä bisneksistä.”

”Onko se ’ota neljä, saat 100’ -hokema vielä ajan-kohtainen?” Koski kysyi.

”On se valitettavan totta, eikä tekijöitä ole kovin vaikea löytää”, Andersson sanoi.

”Ota neljä, saat 100” tarkoitti, että alaikäiset jengiläiset halusivat tehdä henkirikoksen ennen kuin tulivat täysi-ikäiseksi, koska silloin tuomio oli maksimis-
saan neljä vuotta. Lyhyen vankilatuomion jälkeen

heistä tulisi täysivaltaisia jengin jäseniä ja arvostettuja tekijöitä.

”Katsotaan nyt, mitä nuo poikaset touhuavat. Voihan se olla, että tulivat vain päivä Helsingissä -risteilylle ja lähtevät illalla pois kierrettyään kaikki pääkaupungin hienot nähtävyydet”, Kirsi Koski naurahti ja tarttui poliisiradioon.

”Kaksi nuorta tummaa poikaa tuli ulos terminaalista ja seisoo pääovien edessä. Kävelevät taksijonoon. Ilmoitan, kun nousevat kyytiin.”

”Kuitataan ja otetaan taksi piikkiin, kun ohittaa meidät”, vanhempi rikoskonstaapeli Aleksi Ojanen vastasi poliisiautosta, jossa hän tarkkaili sataman tapahtumia yhdessä vanhemman rikoskonstaapelin Sisu Kurjen kanssa.

L I L J E N D A L

Mikke katsoi kännykästään tapaamisohjeita. Kohta heidän pitäisi olla Shellin liittymässä.

”Et sitten yhtään kauemmaksi sopinut tapaamispaikkaa”, kuskina oleva Antti tuhahti ja katsoi bensa-mittaria, joka oli jo uhkaavasti punaisella.

”Tiedäthän sä, ettei näitä tapaamispaikkoja voi oikein itse valita”, Mikke vastasi.

”Oletko saanut kämppäasiat kuntoon? Ethän sä voi ikuisuutta asua muiden nurkissa”, Antti kysyi.

”Työn alla. Mun kamat on yhdessä varastossa, ja olen nukkunut siellä tai sit mutsin systerin siirtola-puutarhamökissä.”

”Varastossa? Ei mene sinulla kovin vahvasti”, Antti tokaisi.

”Eihän se mitään luksusta ole, mut jos saan noi rojut myytyä yhdelle tutulle, niin nettoan doupeista vähintään viis tonnia ja saan hoidettua asioitani kuntoon.”

”Mikset sä mene vaikka johonkin varastoon duuniin?” Antti ihmetteli. ”Eihän se liksa kovin

kummoinen ole, mutta ei tarvitsisi kuitenkaan näitä hämărăhommia tehdä.”

”Ei mun kannata ottaa mitään verokortille, kun ulosotto vie kolmanneksen kaikesta. Mulla on pika-vippejä ja vuokrarästejä niin paljon, ettei mikään paskaduuni oikein kannata.”

”No, elämä on täynnä valintoja, mutta ei tässäkään touhussa ole mitään järkeä. Kävisit juttelemassa ulos-ottomiehelle ja tekisit niiden kanssa jonkun diilin”, Antti sanoi ohjatessaan Toyotansa Liljendalin liittymästä ylös.

”Minkä diilin? Ei mulle jää käteen sen enempää euroja, vaikka tekisin minkälaisen diilin. Velkojen korot kasvavat nopeammin kuin milloinkaan ehdin niitä lyhentää”, Mikke tuskaili.

Antti kääntyi huoltoaseman pihalle. Lähes 40-vuotias huoltamo oli äskettäin sulkenut ovensa. Aikoi-naan Valtatie kuutosen yksi tunnetuimmista ja suosituimmista pysähdyspaikoista oli autio, ja vain yksi Latvian kilvissä oleva rekka seiso i muuten tyhjällä pysäköintialueella.

”Voi vittu näitä sun säätöjäs”, Antti manasi. ”Tää Shellihän on kiinni ja laudat ikkunassa. Bensamittari-kin on jo ihan pohjassa.”

”Minkä mä sille voin, että tänne käskettiin tulla. Tuolla meidän rekka odottaa. Otetaan laati-kot haltuun ja lähdetään takas Stadiin”, Mikke sanoi.

”Sinä otat, minä en kannu yhtäkään laatikkoa”, Antti äyskäisi.

Vuoden johtolanka 2024 -palkinnon voittajalta

PETTURIN PIMEÄ TIE

Mikke on sparraamassa nyrkkeilysalilla lapsuuden-
ystävänsä Anttia, mutta velat painavat mieltä.
Niiden kuittaamiseksi hän on suunnitellut myy-
vänsä hormonilastin, jonka noutamiseen tarvittaisiin Antin
autoa. Antti suostuu kuskiksi pitkin hampain tietämättä,
että kyydissä onkin kovempia aineita. Kun poliisi löytää
huumeet rutiiniratsian kautta, Mikkeä ei näy missään ja
kaikki todisteet viittaavat yksinomaan Anttiin.

Poliisikollegat Pesonen ja Koski seuraavat Ruotsista Suo-
meen tilatun räjäytyskeikan tekijöitä. Vuokra-asuntoon
suunnattu termospullopommi-isku saadaan estettyä, mutta
sen kohde vaikuttaa lähes umpimähkäisesti valitulta. Eikä
edellisenkään vuokralaisen nimi Mikael ”Mikke” Jurvanen
kilisytä kenenkään kelloja.

Pitkän poliisinuran tehneen Kale Puontin kahdeksannessa
Pasilan Myrkky -dekkarissa Kaartamon ryhmä joutuu otta-
maan kiinni alaikäisiä rikollisia ja torjumaan peukkuhuume-
kauppaa, joka leviää Piritorilta kuin syöpä.

